

Unexpected
for C.S. and L.S.
companion text to the exhibition by Stine Sampers

The two sisters had settled near a park, the years trailing behind them, like shadows stretching long at dusk. The older sister's belly had begun to swell, her hands cradling the new life inside as she moved slowly around their small home. The younger sister noticed the silence between them growing heavier each day, but she said nothing.

Each morning, the younger sister walked to the park, where a duck sat nestled in the reeds by the pond. She watched the bird with quiet fascination, returning day after day to see her stillness. It felt familiar, the way the duck guarded her eggs with such care.

One morning, though, the younger sister saw something that unsettled her. The duck bent down and, without hesitation, swallowed one of her own eggs. The sight froze her, a knot tightening in her chest. She stayed by the pond longer that day, troubled by what she'd seen. It reminded her of something—something she, too, had chosen to let go of. She didn't tell her sister.

At home, the older sister rested, one hand on her belly, the other tugging slightly at her blouse, revealing her swollen breasts and darkened nipples. The house felt smaller these days, the air thick with waiting. The younger sister began preparing for the child's arrival. There were no discussions, but she slowly started assuming a new role, something protective. She kept the windows closed at night, listened more carefully to the sounds outside. There was no clear threat, but something in the air made her uneasy, a presence that lingered just beyond reach. It was as if the world was holding its breath.

As her sister's belly grew, so did the younger sister's sense of responsibility. She found herself stepping into new habits—fetching water, collecting firewood, making sure the house felt safe. Something kept pulling at her, an instinct she hadn't expected.

Then one night, the thought slipped out before she could catch it. "Duck, daddy, duck." She said it lightly, almost without thinking, but it carried more weight than she intended. Her older sister smiled, though her eyes held something deeper, something unsaid. The younger sister shrugged it off, focusing instead on the park, the duck, the eggs. She went back the next day, and the day after that, watching the nest grow emptier as the eggs hatched. The ducklings appeared slowly, breaking free, wobbling on unsteady legs. The mother duck guided them into the water, and the younger sister felt a calm satisfaction at their survival.

But she couldn't forget the egg that had been eaten. Later, she would learn that ducks sometimes consume their own eggs for strength, for survival. The image stayed with her—an egg taken, and others left to thrive. It reminded her of the choices we make, the small sacrifices that give way to new life.

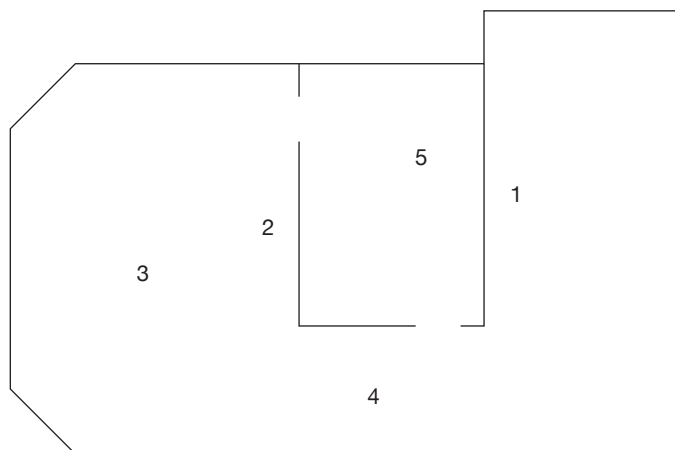
As the light faded from the sky and the fire crackled softly, the younger sister spoke again. "A pearl forms when a grain of sand slips into an oyster," she said, her eyes on her sister's rounded belly. "It doesn't belong there, but the oyster covers it, and over time it becomes something beautiful. Something valuable."

Her sister listened quietly, hand resting on her stomach. "And what about the sand?" she asked. The younger sister thought of the duck, of the egg, of what didn't belong. "Maybe it was always meant to find its way there." The older sister said nothing, but the air between them felt clearer, as if they both understood what wasn't spoken.

In the final weeks, the younger sister kept to her routine, watching the park, preparing the house. The presence outside lingered, but she stayed vigilant. She would guard this space, she decided. She had let her own egg go, but here she was, standing watch over new life, protecting it as if it were her own.

CLARA SPILLIAERT
MY SISTER IS PREGNANT
27.09—29.12.2024
KUNSTHAL GENT
Lange Steenstraat 14, 9000 Gent
Weekends 11:00—18:00

Clara Spilliaert (Tokyo, 1993) moved to Belgium in 2009 and studied first drawing and later ceramics at LUCA School of Arts in Ghent. After seven years of intensive diary drawing, Spilliaert explores different media such as ceramics, murals and installations. In this solo exhibition, she focuses on the simultaneous pregnancy of her sister and that of a duck, delving deeper into our dealings with fertility and reproduction.

1. 1st to 8th Months, 2024, ceramics
2. 9th Month, 2024, ceramics, clay powder
3. Mother Duck, 2024, ceramics, clay
4. Nest, 2024, ceramics, bird spikes, inox
5. Morning After Fountain, 2017/2024
Norlevo* pill sheet, metal tubes, pomp, inox, water
*Emergency contraception pill that blocks ovulation

This exhibition is located in and around the pavilion KHG#03 above the cinema of Kunsthal Gent and is only accessible via stairs.

Onverwachting
voor C.S. en L.S.
Begeleidende tekst bij de tentoonstelling door Stine Sampers

De twee zussen woonden vlakbij een park, een spoor van jaren achter hen als langgerekte schaduwen in de schemering. De buik van de oudste zus was beginnen groeien, haar handen wiegden het nieuwe leven in zich terwijl ze langzaam door hun kleine huis schuifelde. De jongste voelde de stilte tussen hen met de dag verzwaren, maar ze zei niets.

Iedere morgen wandelde ze naar het park, waar een eend genesteld zat in het riet bij de vijver. Aandachtig observeerde ze de vogel en elke dag keerde ze terug om haar onbeweeglijkheid te bewonderen. De manier waarop de eend haar eieren met zoveel zorg bewaakte, kwam haar bekend voor.

Op een ochtend zag ze iets dat haar van streek bracht. De eend bukte zich en slikte zonder verpinken een van haar eigen eieren in. Het beeld werkte verlamdend, haar borstkas verkrampte. Ze doolde die dag nog wat rond aan de vijver, verward door wat ze net gezien had. Het deed haar denken aan iets dat ook zij besloten had om los te laten. Ze deelde het met niemand.

Thuis lag de oudere zus met één hand op haar buik te rusten, de gezwollen borsten en donker wordende tepels zichtbaar in haar losse bloes. Het huis voelde kleiner aan dan vroeger, de lucht zwanger van verwachting. De jongste zus begon zich voor te bereiden op de komst van het kind. Er werd niet veel gebabbeld, maar langzaam begon ze een nieuwe rol aan te nemen, die van beschermer. Ze hield de ramen 's nachts gesloten, luisterde nauwlettender naar de buitengeluiden. Er was geen echte dreiging, maar iets verontrustte haar, een aanwezigheid die buiten haar bereik leek te blijven. Het was alsof de wereld haar adem inbielde.

Met het groeien van de buik van haar zus nam ook het verantwoordelijkheidsgevoel van de jongste toe. Ze begon zich nieuwe gewoontes eigen te maken — water halen, brandhout verzamelen, ervoor zorgen dat het huis veilig was. Toch bleef er iets knagen aan haar, iets dat ze niet verwacht had.

Op een nacht floept de gedachte eruit zonder dat ze het doorhad. "Duck, daddy, duck." Ze zei het zachtjes, bijna zonder na te denken, maar het was veel sterker dan ze bedoeld had. De oudste zus glimlachte, haar blik verraadde iets dat nooit uitgesproken was. De jongste liet het passeren, ze was meer aan de eend in het park met haar eieren aan het denken. Ze ging er de volgende dagen terug naartoe, om te zien hoe het nest steeds leger werd naarmate de eieren uitkwamen. De kuikens kwamen voorzichtig tevoorschijn, maakten hun eerste stappen op wankelende pootjes. De moedereend loodste hen het water in, de jongste zus was gerustgesteld dat ze het overleefd hadden.

Ze bleef echter terugdenken aan het ene ei dat opgegeten was. Later zou ze ontdekken dat eenden hun eigen eieren soms inslikken om er sterker van te worden, om te kunnen overleven. Het beeld bleef haar bij — een ei weggenomen, en andere die volgroeiden. Het herinnerde haar aan de keuzes die we maken, de kleine opofferingen die plaats maken voor nieuw leven.

Terwijl het licht aan de hemel verwaagde en het houtvuur zachtjes knetterde, nam de jongste zus het woord. "Een parel ontstaat wanneer een zandkorrel in een oester glipt," zei ze, haar ogen gericht op de bolle buik van haar zus. "Hij hoort daar niet thuis, maar omdat de oester hem beschermt, wordt hij na verloop van tijd iets moois. Iets kostbaars."

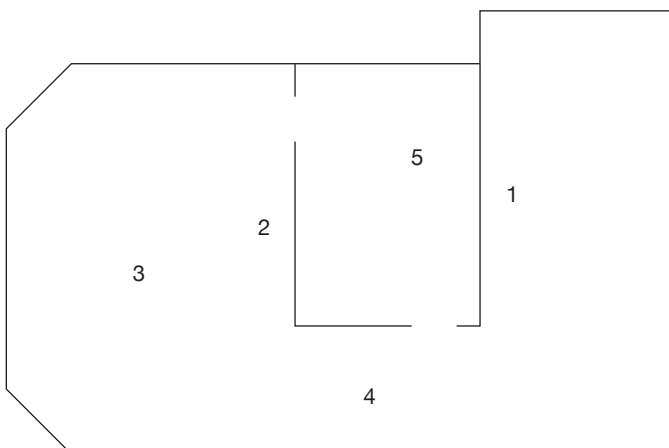
Haar zus luisterde in stilte, een hand rustend op haar buik. "Maar wat dan met die zandkorrel?" vroeg ze. De jongere zus moest denken aan de eend, aan het ei, aan dat wat niet op zijn plaats is. "Misschien is het altijd de bedoeling geweest dat die zijn weg zou vinden." De oudere zus zwoeg, maar de lucht tussen hen voelde opgeklaard, alsof ze allebei begrepen wat niet gezegd was.

Tijdens de laatste weken deed de jongste zus geroutineerd wat ze altijd deed, ze hield het park in de gaten en maakte de woonst klaar. De mysterieuze aanwezigheid buiten het huis was niet verdwenen, dus ze bleef op haar hoede. Ze zou deze plek verdedigen, besloot ze. Ook al had ze haar eigen ei laten gaan, ze stond nu hier, te waken over nieuw leven, het te beschermen alsof het van haar was.

Vertaling door Jan Matthé

CLARA SPILLIAERT
MY SISTER IS PREGNANT
27.09 — 29.12.2024
KUNSTHAL GENT
Lange Steenstraat 14, 9000 Gent
Weekends 11:00 — 18:00

Clara Spilliaert (Tokio, 1993) verhuisde in 2009 naar België en studeerde eerst tekenen en later keramiek aan LUCA School of Arts in Gent. Na zeven jaar intensief dagboektekenen verkent Spilliaert verschillende media zoals keramiek, muurschilderingen en installaties. In deze solotentoonstelling focust ze op de gelijktijdige zwangerschap van haar zus en die van een eend, waarbij ze dieper ingaat op onze omgang met vruchtbaarheid en voortplanting.

1. 1ste tot 8ste Maanden, 2024, keramiek
2. 9de Maand, 2024, keramiek, kleipoeder
3. Moeder Eend, 2024, keramiek, klei
4. Nest, 2024, keramiek, vogelpinnen, rvs
5. Morning After Fontein, 2017/2024
Norlevo* pillenvel, metalen buisjes, pomp, rvs, water
* noodanticonceptiepil die eisprong blokkeert

Deze tentoonstelling gaat door in en rond het paviljoen KHG#03 boven de cinema van Kunsthal Gent en is enkel toegankelijk via trappen en een loopbrug door de zaalkerk.